

Sygn. akt II Ka 198/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Ryszard Warda

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale Prokuratora: Andrzeja Luchcińskiego

po rozpoznaniu w dniu: 07.07.2015r.

sprawy oskarżonego: **K. J.**

oskarżonego o popełnienie czynu z art. 278§1kk.

z powodu apelacji: obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 18.02.2015r. w sprawie IIK 1169/13

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa

Sygn. akt II Ka 198/15

UZASADNIENIE

K. J. oskarżony został o to, że:

W okresie czasu od 10 sierpnia 2011r. do 25 sierpnia 2011r. w O. z mieszkania przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonał kradzieży torby z pieniędzmi w kwocie 45000zł na szkodę J. K.

Tj. o czyn z art. 278§1kk.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 18.02.2015r. w sprawie IIK 1169/13 w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu uznał K. J. za winnego tego, że w okresie czasu od 10 sierpnia 2011r. do 25 sierpnia 2011r. działając wspólnie i w porozumieniu z S. G. i M. F. w O. z mieszkania przy ul. (...) dokonał kradzieży torby z pieniędzmi w kwocie 45000zł na szkodę J. K. to jest popełnienia czynu z art. 278§1kk i za ten czyn skazując go wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której to wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby klat 3, oddając jednocześnie oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 33§12kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10zł.

Na podstawie art. 46§1kk tytułem częściowego obowiązku naprawienia szkody zobowiązał oskarżonego solidarnie z S. G. i M. F. - zobowiązanymi do naprawienia tej samej szkody prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 09.11.2012r. sygn. akt IIK 1440/11 do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 28350zł.

Rozstrzygnął także o kosztach sądowych.

Apelację od powyżej opisanego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, wyrok zaskarżając w części – w zakresie pkt 5, odnoszącego się do obowiązku naprawienia szkody.

Skarżący wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 46§1kk poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia solidarnie z innymi osobami, zobowiązanymi do solidarnego naprawienia tej samej szkody co do zapłaty określonej sumy pieniężnej, podczas gdy indywidualizacja kary zakazuje orzekania solidarnego obowiązku naprawienia szkody łącznie ze sprawcami, na których nałożono ten obowiązek innym wyrokiem.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę wyroku Sadu Rejonowego poprzez uchylenie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, ewentualnie zmianę wyroku poprzez orzeczenie w miejsce solidarnego obowiązku naprawienia szkody obowiązku naprawienia szkody w kwocie 14750zł.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i to w stopniu oczywistym a podnoszone w niej zarzuty i argumentacja na ich poparcie nie znalazła akceptacji Sądu Okręgowego.

Oceniając bowiem sprawę niniejszą, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania zasadności zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 46§1kk.

Na wstępie podnieść należy kluczową wręcz kwestię w sprawie niniejszej.

Kwestią tą jest okoliczność, iż oskarżony K. J. skazany został za popełnienie czynu przestępczego, którego dokonał wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami. Tym samym jego działanie polegało na dokonaniu kradzieży całej – wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, kwoty pieniężnej. Każdy ze sprawców nie kradł określonej, zindywidualizowanej kwoty pieniężnej a łącznie ukradli oni całą kwotę. To, iż następnie dokonali podziału skradzionych pieniędzy między siebie w określonym stosunku ma znaczenie – dla orzeczenia obowiązku naprawienia szkody – znaczenie drugorzędne.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż całkowicie uzasadnione jest orzekanie obowiązku naprawienia szkody jako obowiązku solidarnego – w szczególności w sytuacji, kiedy sprawcy jednym czynem dokonali kradzieży jednej kwoty pieniężnej. Znajduje to bowiem pełne oparcie w charakterze tego środka, który ma wszak służyć pełnemu zrekomensowaniu całości szkody jaką poniosła wskutek działania sprawców osoba pokrzywdzona. Pokrzywdzony przestępstwem winien mieć realną możliwość odzyskania części swojego majątku i to niezależnie od którego ze sprawców. Całkowicie niezasadne jest tym samym przerzucanie – poprzez brak solidarnego obowiązku naprawienia szkody - na pokrzywdzonego, ciężaru dochodzenia swoich uzasadnionych roszczeń na każdego ze sprawców odrębnie.

Warto przytoczyć w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 2014 r. sygn. akt II AKa 403/14, (LEX nr 1649432) w którego uzasadnieniu podniesiono iż:

„Jeśli oskarżony dopuścił się przypisanego mu wyrządzenia szkody we współdziałaniu z innym sprawcą, to ponoszą oni solidarną odpowiedzialność za całość wyrządzonej szkody. Skoro zaś drugi z nich nie został ustalony, ciężar

rekompensaty pokrzywdzonemu utraconego mienia obciąża samego oskarżonego do pełnej wysokości tej szkody. Rzeczą oskarżonego, nie zaś pokrzywdzonego, w tej sytuacji będzie możliwość wykorzystania roszczenia regresowego wobec tego, z kim dopuścił się przypisanego mu występku.”

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje powyżej powołaną tezę.

Jednocześnie podnieść należy, iż poza sporem w sprawie jest to, że wyrok w sprawie IIK 1440/11 dotyczący kradzieży pieniędzy na szkodę J. K. dotyczył wszystkich – w tym także oskarżonego J., osób. W wyroku tym orzeczony został solidarny obowiązek naprawienia szkody wobec wszystkich sprawców. Niewątpliwie także, wyrok ten względem oskarżonego J. na skutek kasacji został uchylony **w całości**. Zaistniała zatem sytuacja, kiedy dwóch z trzech sprawców kradzieży zostało prawomocnie zobowiązanych do solidarnego obowiązku naprawienia szkody.

Okoliczność ta zdaniem Sądu Okręgowego także uzasadnia orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonego J., ukształtowanego jako obowiązek solidarny.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji skarżącego, jakoby solidarne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody nastąpiło pogorszenie sytuacji oskarżonego J.. To, iż istnieje prawdopodobieństwo, że jeden z oskarżonych nie będzie realizował przedmiotowego obowiązku nie ma znaczenia. Konstrukcja odpowiedzialności solidarnej zakłada wręcz możliwość wyboru przez pokrzywdzonego, osoby do której skieruje się w celu odzyskania szkody. Osoba, która spłaci pokrzywdzonego w większej niż pozostali zobowiązani kwocie uzyskuje własne uprawnienia względem pozostałych zobowiązanych.

Sąd Okręgowy nie dostrzega żadnej niedopuszczalności takiej sytuacji.

Podobnie trudno dopatrzeć się w wyroku Sadu Rejonowego naruszenia zasady indywidualizacji kary.

Warto w tym miejscu przytoczyć jeden z prejudykatów – Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 września 2014r., sygn. akt II AKa 151/14, (LEX nr 1527201) w którym stwierdzono wprost:

„Skoro ustawa pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody "w całości albo w części", a więc w istocie uznaniowo, zależnie od oceny okoliczności konkretnej sprawy, mając na uwadze w pełni zabezpieczenie w postępowaniu karnym interesów pokrzywdzonego, regułą **powinno być całościowe pokrycie szkody**. Orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w całości nie sprzeciwia się zasada indywidualizacji środka karnego w sytuacji popełnienia czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.”

Także tezy wyrażone w tym orzeczeniu Sąd Okręgowy aprobuje

Mając powyższe względy na uwadze, nie uznając zasadności wniesionej apelacji orzeczono jak w sentencji.